

De Giraf zonder nek

De Giraf zonder nek

en andere knotsgekke verhalen

Kraantjevogel

Schrijver: Kraantjevogel
Illustraties: Kraantjevogel
Website: <http://www.knotsgekkeverhalen.nl>
ISBN: 9789 4021 75011

Voorwoord

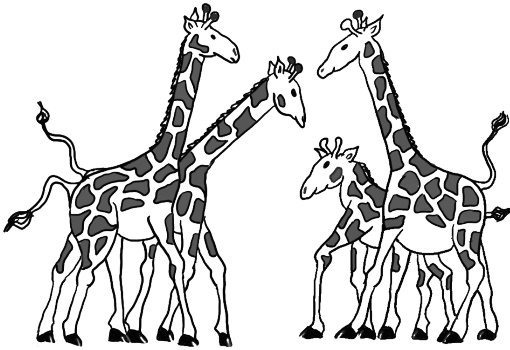
Met veel plezier vertelde ik knotsgekke verhaaltjes aan mijn kinderen en hun vriendjes, net zoals mijn moeder dat deed bij mij en mijn zussen. Met hetzelfde plezier schrijf en illustreer ik nu kinderverhalen voor een groter publiek. Ik geniet van het schrijven en tekenen net zoveel als de kinderen die het lezen of ernaar luisteren. Ik ben dan ook even dat kind. Gewoon lekker genieten van een beetje gekke verhalen.

In dit boek heb ik zesendertig kinderverhaaltjes gebundeld en veel grappige tekeningen gemaakt. Deze 5-minuten verhaaltjes zijn geweldig om voor te lezen voor het slapen gaan van het kind. Vanaf een jaar of vier zullen ze ervan smullen.

Inhoudsopgave

De giraf zonder nek.....	9
De twee klimbokken	15
Kareltje Kip.....	21
Het koetje met het hoedje.....	27
De schele kameleon	29
De panda Amanda	33
De ijsprinses.....	37
De aap met twee staarten	43
De uitgebluste ooievaar.....	48
Er is een heksje geboren.....	49
Bennie Muis wint een miljoen	53
Prins Stinkie	59
Twee piepkleine vogeltjes.....	63
De blinde vink	65
De spin Kriebeltje	69
De prinses met duizend schoenen	75
De kikker en de prins	79
Het kraanvogeltje zonder kraantje	85
De krokodil zonder tanden.....	88
De neus van de reus	92
De drakentemmer	94
Het schaap op de snorfiets	99
Koko Konijn.....	103
Fretje met het petje.....	109
De lama Obama.....	110

De verlegen leeuw.....	114
Het olifantje zonder olie.....	118
De werkmieren.....	123
Het dappere neushoortje.....	125
De adelaar met hoogtevrees	129
Arie Kanarie.....	134
Roodkapje met het gele mutsje	139
De zebra zonder strepen.....	140
De roze laarsjes	144
De schildpad Bami.....	149
Het onzichtbare visje.....	155

De giraf zonder nek

Er was eens een girafje die had geen nek. Nou ja, een heel klein nekje dan. In het begin vond iedereen het schattig en later zeiden ze dat het vanzelf goed zou komen. Maar het kwam niet goed. Hij bleef klein en daarom werd hij ook gepest. Hij heette Bertje, maar ze noemden hem allemaal Erwtje, omdat ie zo klein was.

Bertje kon niet bij de lekkerste blaadjes boven in de boom komen. In de klas moest hij vooraan zitten anders zag hij niks door al die lange nekken van zijn klasgenootjes. Ook met gym kon kleine Bertje natuurlijk niet goed meedoen, ze zagen hem steeds over het hoofd. Dat was allemaal niet zo leuk. Gelukkig had hij wel een vriend, Willie. Die pestte hem niet en wilde hem juist helpen.

Willie verzong altijd de meest gekke dingen; hij wilde later uitvinder worden. En nu had hij een oplossing voor zijn vriendje.

‘Kom maar mee,’ zei Willie. ‘Dan zal ik je het laten zien.’ Hij nam Bertje mee naar het bos.

‘Maar dat is een skippybal,’ zei Bertje verbaasd toen ze bij een open plek in het bos kwamen.

‘Ja,’ zei Willie. ‘Maar geen gewone. Deze is opgeblazen met gas. Net als die ballonnen die in de lucht wegvliegen.’

‘Maar ik wil helemaal niet wegvliegen,’ zei Bertje. Hij werd nu toch een beetje angstig.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zuchtte zijn vriend bij zoveel onbegrip. ‘Jij zit er toch op. Dat is veel te zwaar om weg te vliegen. Maar wel goed om heel hoog te skippiën.’

‘Ik weet het niet hoor Willie,’ protesteerde Bertje.

Maar Willie zei: ‘Kom op, ga er eens op zitten en dan gewoon wat op en neer hupsen.’

En Erwtje... eh, ik bedoel Bertje, ging hupsen. Hij hupste zo boven Willie uit.

‘Wow,’ zei Bertje terwijl hij naar de lekkere blaadjes boven in de boom hupste.

‘Het gaat lekker Willie.’

Maar het ging wel een beetje erg lekker. Bertje ging steeds hoger en hij hoorde het geschreeuw van Willie niet.

‘Stop,’ schreeuwde Willie. ‘Je gaat veel te hoog.’

Maar het was al te laat.

Bertje sloeg over de kop en lag languit in de struikjes.

‘Au, au,’ riep Bertje en hij plukte de blaadjes van de struik uit zijn oren. ‘Dit is toch niet zo'n goed idee.’

De volgende dag had Willie weer een idee.

‘Maar hoe gaat dat dan,’ vroeg Bertje aan zijn vriend, toen ze weer bij de open plek in het bos kwamen en hij een stapeltje stokken op de grond zag liggen.

‘Kijk,’ zei Willie. ‘Hiermee word je dus net zo lang als iedereen.’ Hij pakte de vier lange stelten die hij had gemaakt van mooie rechte takken.

‘We binden ze vast aan je poten, dan ga je rechtop staan en klaar is Kees. Dan ben je net zo lang als iedereen.’

Bertje keek een beetje wantrouwend. ‘Ik weet het niet hoor, Willie.’

Maar Willie zei: ‘Kom op. Ga op de grond liggen, dan kan ik ze vastbinden.’

Met veel getrek en geduw stond Bertje even later te wiebelen op zijn nieuwe poten. Ja, hij was nu net zo lang als de andere giraffen, maar hij durfde nog niet te lopen. ‘Het is wel hoog,’ zei Bertje en voorzichtig deed hij een stapje. Beetje bij beetje lukte het om een klein stukje te lopen.

De anderen giraffen zagen het nu ook. Ze kwamen allemaal kijken naar hun kleine klasgenootje.

‘Hé, Erwtje, wat heb je lange poten.’

‘Ga je soms vliegen?’

Hij vloog gelukkig niet, maar kon nu wel bij de lekkere blaadjes boven in de boom. Alleen kon hij nu niet meer iets van de grond oppakken; niet meer lekker door het zand rollen en ook niet meer gewoon in de klas zitten. Eigenlijk kon hij alleen nog maar rechtop staan en omvallen. ‘Willie,’ zei Bertje. ‘Dit was heel spannend en leuk tegelijk en het waren heerlijke groene blaadjes, maar ik denk dat je toch wat anders moet verzinnen.’

Zo kwam het dat ze samen met de moeder van Bertje bij de professor zaten. Professor Diknek luisterde aandachtig naar hun verhaal en keek daarna heel lang naar Bertje. Bertje werd er verlegen van.

‘Ik ga je nek eens even onderzoeken. Blijf maar gewoon zitten,’ zei de professor en hij voelde en kneep en trok aan Bertje’s nek. Daarna pakte hij een dik boek en begon te lezen. De hele tijd mompelde hij ‘hm’ en ‘ah.’ Eindelijk sloeg hij het boek dicht en keek Bertje aan.

‘Ja, ik denk dat het kan werken. We gaan proberen om jouw nek weer langer te maken.’
‘Dat zou prachtig zijn, dokter,’ zei de moeder van Bertje.
‘Zeg maar wat we moeten doen.’
‘Tja mevrouw,’ antwoordde de professor. ‘Dat is nog even niet makkelijk. Jullie moeten er wel wat voor over hebben.’
‘Poeh,’ dacht Bertje. ‘Ik heb er echt alles voor over.’
De professor legde uit dat het nekje van Bertje elke dag een heel klein stukje langer uitgerekt moet worden. Wanneer hij lang genoeg is, dan stop je gewoon.’

Nu wilde Willie ook weleens wat zeggen: ‘Maar ja, hoe doe je dat dan.’ Hij kon zelf namelijk niks verzinnen.

De professor ging verder: ‘Hij krijgt van mij een speciale helm met een haak bovenop. Daarmee hang je Bertje aan een hoge tak in de boom. Dan maak je aan elke poot een zak zand vast. Heel langzaam zal je dan zien dat zijn kleine nek steeds verder wordt uitgerekt.’

Daar moesten ze even over nadenken.

‘Ma - ma – maar,’ stamelde Bertje die het niet zo zag zitten.
‘Da - da - dan hang ik dagenlang helemaal alleen in het bos.’

‘Tja,’ zei professor Diknek. ‘Dat is het moeilijkste. Ik denk dat je vriendje Willie je daarbij moet helpen.’

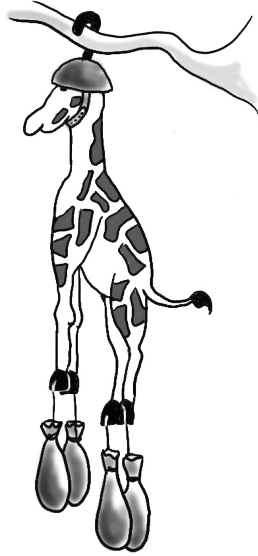
Willie knikte heftig. Hij wist niet wat hij moest doen, maar hij zou zijn vriendje nooit in de steek laten.

Ze bedankten de professor, namen de helm mee en gingen naar huis.

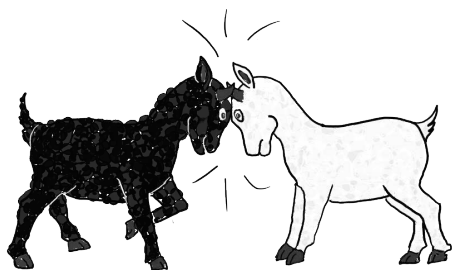
Dezelfde avond nog was het zover. Bertje en Willie liepen samen naar de rand van het bos. Willie droeg een lange trap en Bertje droeg de helm. Ze vonden al gauw een geschikte boom.

Even later hing Bertje aan een tak. Hij bungelde zachtjes heen en weer. Aan elk poot hing een zak zand. Tegen de boom stond een lange trap.

Willie klom naar boven, op weg naar zijn vriend. Hij had een bordje eten bij zich.

Zo werd, met de hulp van Willie, de nek van Bertje steeds iets langer. Na zeven dagen was het klaar. Bertje had nu een gewone, lange nek. Net als alle andere giraffen. Vanaf dat moment noemde niemand hem nog Erwtje.

De twee klimbokken

‘Wat doen ze toch allemaal?’ mekkert een oude bok met een hele lange sik. Hij staat in de schaduw van de stal en kauwt op een blaadje sla.

‘Die jongelui moeten ook altijd iets gekks verzinnen,’ antwoordt een nog oudere geit die niet zulke goede ogen meer heeft, maar nog wel ziet dat twee jonge bokjes heen en weer rennen met allerlei spullen in de bek.

‘Ik word er tureluurs van,’ zegt de oude mopperkont. ‘Al dat heen en weer gespring.’

De twee jonge bokjes heten Jodokus en Lodewijk. Ze zijn heel erg druk in de weer. Het zijn klimbokken die op de kinderboerderij wonen en ze hebben samen afgesproken dat ze een klimberg gaan maken van allerlei spullen. Dus ze slepen stukken hout, oude emmers, stenen, takken en nog veel meer naar een open plek. Daar ligt al een berg waar je een beetje op kan klimmen. Soms staat Jodokus boven op de berg en dan weer Lodewijk. Ze hebben het grootste plezier. De andere bokken en geiten vinden het maar raar. Ga toch gewoon lekker grassprietjes eten, denken ze dan. Maar de twee vrienden gaan door, steeds hoger en hoger.

De verzorgers van de kinderboerderij vinden het wel prima en de bezoekers vinden het helemaal prachtig.

Het lijkt wel of het steeds drukker wordt op de kinderboerderij. De mensen komen allemaal naar de twee klimbokken kijken. De kinderen staan met open monden toe te kijken.

Jodokus en Lodewijk gaan onverstoord verder. De berg is nu al zo hoog als het dak van de schuur waar ze slapen.

Hoe hoger de berg wordt, hoe meer dieren en mensen er komen kijken. Als de twee klimbokken weer wat bovenop de klimberg gegooid hebben, dan juichen ze soms of ze klappen in de handen.

Jodokus en Lodewijk glimmen dan van trotsheid. Ja, ze zijn de beste klimbokken van de kinderboerderij en ze willen de hoogste berg van de hele wereld bouwen. Ze gaan maar door. Ook de volgende dag en de dag erna.

De berg is nu een stuk hoger dan het dak en sommige mensen hebben een verrekijker meegenomen om het allemaal goed te kunnen zien.

Soms staan Jodokus en Lodewijk samen bovenop de berg en kijken ze naar beneden. Naar al die dieren en mensen. ‘Hoe hoog willen we eigenlijk bouwen?’ vraagt Lodewijk. ‘Nog veel hoger,’ zegt Jodokus. ‘Misschien wel tot de wolken.’

Ze kijken allebei omhoog.

‘Dan hebben we niet genoeg spullen. Alle losse dingen op de kinderboerderij hebben we ondertussen gebruikt. Er ligt bijna niets meer.’ Zuchtend brengen ze de laatste dingetjes naar boven.

De mensen die elke dag op bezoek komen, hebben in de gaten dat die leuke klimbokjes niet genoeg spullen hebben om verder te bouwen.

Vanaf dat moment nemen de mensen steeds vaker iets mee van huis. Een oude stoel of wat speelgoed. Jodokus en Lodewijk pakken alles dankbaar aan en nemen het in hun bek mee naar boven. De berg wordt maar hoger en hoger. Zonder verrekijker zijn ze al niet meer te zien.

Het is zo bijzonder dat ook de televisie erbij is gekomen. Ze filmen alles wat de bokjes doen, zodat de mensen thuis ook mee kunnen genieten. Jodokus en Lodewijk worden steeds beroemder. Elke keer als ze vanaf de berg naar beneden komen, klappen de mensen en draaien de camera's.